ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΝΟΥΜ

ΤΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ

ΤΟ ἀπαλὸ καὶ γλυκὸ φῶς τῆς λάμπας της ἡ θειά - Κατίνα πλέκει κάλτσες γιὰ τοὺς φτωχοὺς της. Κάθε τόσο σηκώνει τὰ μάτια της καὶ κυττάζει τὸ ρολόϊ ποὺ εἶνε ἀντίκρυ στὸν τοῖχο. Στὰ χαρακτηριστικὰ της διαβάζεις τὴν ἀνυπομονησία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ περιμένει κάποιον.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ θειά Κατίνα ἦταν πολὺ ἀνήσυχη, σὰ νὸ τὴν ἐβασάνιζε κάποια σκέψη. Ξαφνικὰ τὸ κουδουνι τῆς πόρτας χτύπησε. Τέντωσε προσεχτικὰ τ' αὐτί της. Ἀντρίκεια βήματα ἀκούσθηκαν στὸ διάδρομο καὶ σὲ λίγο ἕνας ὡραῖος καὶ ψηλὸς νέος πρόβαλε στὴν πόρτα, λέγοντας :

— Καλησπέρα, θεία μου.

— Καλησπέρα, παιδί μου, εἶπε χαρούμενη ἡ θειά Κατίνα, ἀφοῦ ἀγκάλιασε τὸν ἀνηψιό της κι' ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν γιὰ νὰ φτάση νὰ τὸν φιλήση στὸ μέτωπο.

Ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τοῦ Θωμᾶ—ἔτσι ἔλεγαν τὸ νέο—ἡ θειά-Κατίνα κατάλαβε ὅτι τὰ νέα δὲν ἦσαν εὐχάριστα.

— Τί τρέχει ; τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα.

— Εἶχα πληροφορίες, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ Θωμᾶς, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος μου μὲ τὴν Ἰουλία.

— Καὶ γιατὶ παρακαλῶ ;

— Γιατὶ εἶνε πολὺ πλουσία, θεία μου.

— Μὰ στὸ Θεό σου, πῶς μπορεῖς καὶ λὲς τέτοια λόγια, ἐστέναξε ἡ θειὰ Κατίνα.

— Μὰ θεία μου, πῶς θέλεις νὰ μοῦ τὴ δώσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχω πεντάρα ;

Ἡ θειὰ-Κατίνα ἀνασηκώθηκε καὶ πέρνοντας ἕνα ὕφος κωμικῆς ἀξιοπρεπείας, εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖς, ἔχεις καὶ πολλὰ μάλιστα. Ἔχεις ἀνατροφή, ἔχεις καρδιά, ἔχεις θέση.

— Ναὶ θεία μου, μὰ σ' ὅλα αὐτὰ ποὺ λέτε πῶς ἔχω, πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ χαμμιὰ ἑκατόν πενηντάρια χιλιάδες.

— Αἴ ! λοιπὸν κ' ἐγὼ σοῦ λέω, εἶπε ἡ θειὰ - Κατίνα πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾶς τὴν Ἰουλία. Γιατὶ ἂν τὴν ἀγαποῦσες, τὸ συνοικέσιο αὐτὸ θὰ γινόταν.

— Μὰ ξέρετε, θεία μου, μὲ τὶ πολυτέλεια ζοῦνε στὸ σπίτι τῆς Ἰουλίας ; Στοῦ κυρίου Μερσιέ ; Πρῶτα-πρῶτα κρατοῦν σπίτι στὸν κεντρικώτερο δρόμο. Ἔπειτα ἔχουν πέντε ὑπηρέτες. Ἀκοῦτε ; Πέντε ὑπηρέτες. Πῶς θὰ μπορέσω ἐγὼ ἕνας ὑπαλληλάκος μὲ τρακόσια φράγκα τὸ μῆνα νὰ κάνω τόσα λοῦσα στὴ γυναίκα μου ; Εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴν τὴν πάρω. Ἔπειτα ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μερσιὲ θὰ κατάλαβαν...

— Τί ; Μήπως ἔκοψες τὶς σχέσεις ; ρώτησε ἡ θειὰ-Κατίνα τρομερὰ ταραγμένη.

— Ἀκριβῶς, δηλαδή, ὄχι. Ἔπαψα ὅμως νὰ πηγαίνω στὶς διάφορες ἑσπερίδες τους ποὺ μὲ καλοῦν. Προχτὲς μ' ἐκάλεσαν στὸ τσαΐ, μὰ ἐγὼ πῆγα καὶ πλάγιασα. Μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ δὲν κατάρθωσα νὰ ποιμηθῶ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ θειὰ-Κατίνα τινάχτηκε ἐξαλλη ἀπὸ θυμό. Ἔβγαλε τὰ γυαλιά της, ἔκαμε μερικὲς βόλτες καὶ τέλος κάθησε κι' ἄρχισε πάλι :

— Ἄ ! μὰ τότε λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ στείλῃς τὴν πρώτη φορὰ στὴν κυρία Μπούσσὲ γιὰ νὰ μιλήση τῆς κυρίας Μερσιὲ νὰ σὲ καλέσουν στὸ τσαΐ. Ἔπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ κάτι ἄλλο ; Ξέρεις ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανες εἶνε ἀγένεια ; Θαλάσσωσες τὴν ὑπόθεση, ἀνηψιέ μου. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ Ἰουλία περίμενε μὲ χτυποκάρδι νὰ τὴ ζητήσης γυναίκα σου.

— Μπορεῖ, ψιθύρισε ὁ Θωμᾶς.

— Περίφημα τὰ κατάφερες μὲ τὴν ἰδέα σου πὼς εἶνε πολὺ πλουσία. Νὰ τὶ θὰ εἰπῇ νὰ κάνῃ κάτι χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ θεία σου. Εἶμαι γρηά, μὰ ξέρω ἀπ' αὐτά.

Τὰ μάτια τῆς θειὰ-Κατίνας πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα. Ὁ Θωμᾶς σηκώθηκε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

— Ἔλα μὴν κλαῖς, θεία μου, τὴν παρηγορεῖ σε, δακρυσμένος κι' αὐτός.

— Πῶς νὰ μὴν κλαίω ; Καὶ εἶχα πλάσει τόσα ὄνειρα ἡ φτωχή. Ἔλεγα πὼς θὰ ξαναφορεῖσα τὸ φόρεμά μου ἐκεῖνο τὸ λιλά... Πὼς θὰποχτοῦσα κάποτε κ' ἐγὼ κάτι ἀνηψάκια τόσα δά, ποὺ νὰ πηδοῦνε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ χώνουν τὰ δαχτυλάκια τους στὰ χιονισμένα μου μαλλιά...

Ὁ Θωμᾶς τὴν ἀγκάλιασε πάλι καὶ ἔμειναν βυθισμένοι καὶ οἱ δυὸ στὶς σκέψεις τους. Ἡ Θειὰ-Κατίνα ἔβλεπε νὰ πέφτη σὲ χαλάσματα τὸ οἰκοδόμημά της κι' ὁ Θωμᾶς κύτταζε νὰ περνᾶ ἀπὸ μπρός του ἡ εὐτυχία του καὶ νὰ χάνεται : Τὸ αἰθέριο ὅραμα τῆς Ἰουλίας Μερσιὲ, ποὺ τὸ ἀντίκρυσε ἕνα βράδυ στὸν ἀνεμοστρόβιλο τοῦ χοροῦ. Τὸ δραμὰ ἐκεῖνο, ποὺ τὸ ἔβλεπε πάντα στὰ ὄνειρά του, τὴν Ἰουλία του, τὴν τόσο λεπτοκαμωμένη, μὲ τὸν ὁλόχρυσο κατορράχτη τῶν μαλλιῶν, ποὺ ἐπλαισίωναν ἕνα μέτωπο σὰν τὸ μάρμαρο ἀστραφτερὸ κ' ἔπεφταν σὲ ὦμους γαλακτώδεις, μὲ τὰ μάτια τὰ ὁλοφώτεινα καὶ γεμᾶτα γλύκα. Σιγὰ-σιγὰ-χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, θυμήθηκε τὰ περασμένα : Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ ἄλλαξαν μὲ τὴν Ἰουλία, ποὺ ἔκλειναν μέσα μιὰ δειλή-δειλή ἐρωτικὴ ὁμολογία, τὰ χτυποκάρδια, τὶς συμπτώσεις, ποὺ ἔφερναν τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον. Θυμήθηκε ἀκόμα τὶς φλογερὲς ματιές τους, τὸ μίλημα τῶν βλεμμάτων, τὸ ἄφωνο, ποὺ πάει ὁλόϊσια στὴν καρδιά. Τὶ γλυκειά, κ' ἀνείπωτη μέθη τὸν ἔπιασε, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε πὼς ἡ Ἰουλία δὲν ἔμενε ἀδιάφορη στὸ αἴσθημά του. Θυμήθηκε ἀκόμα πὼς ἕνα βράδυ στὸ στρόβιλο τοῦ βόλς ἡ Ἰουλία ἀπὸ ἀπλότητα, μὰ καὶ κοκεταρία μαζύ, ἄφησε τὸ φλόγινο τριαντάφυλλο, ποὺ εἶχε κορφωμένο στὸ στῆθός της, νὰ πέση γιὰ νὰ τὸ πάρη αὐτός.

Καὶ τῶρα νὰ συλλογιέται πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν κουταμάρα του. Τέλος ξυπνῶντας ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς του αὐτούς, ἄφησε τὴ θεία του καὶ γύρισε στὸ σπίτι του κατὰ τὶς δέκα τὴ νύχτα.

Ὁ Θωμᾶς ἦταν εἰκοσιέξη χρονῶν παλληκάρι. Μικρὸς ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα καὶ τὸν ἀνέθρεψε καὶ τὸν σπούδασε ἡ ἀδερφὴ τῆς μητέρας του ἡ θειὰ-Κατίνα. Ὁ Θωμᾶς τὴν εὐγνωμονοῦσε γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς θυσίες της καὶ ταχτικὰ πήγαινε στὸ σπίτι της ἢ νὰ τῆς διαβάση κανένα βιβλίο, ἢ νὰ μιλήση μαζύ της γιὰ διάφορα οἰκογενειακά τους ζητήματα. Ἡ θεία του τώρα φρόντιζε νὰ τοῦ βρῇ καμμιὰ ὥμορφη καὶ φρόνιμη γυναικούλα. Καὶ δὲν ἦταν δύσκολο αὐτὸ γιατὶ ὁ Θωμᾶς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολὺ σπάνιους νέους. Ψηλός, μελαχροινός, γλυκομίλητος, μὲ τρόπους ἐξαιρετικὰ λεπτοὺς καὶ πάντοτε κομψοντυμένος.

Μ' αὐτὰ ὅλα τὰ χαρίσματά του ἔκαμε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὴ δεσποινίδα Ἰουλία Μερσιέ. Ἔκαμε λοιπὸν λόγο κάποια μέρα στὴ θεία του τὴν Κατίνα σχετικά, κ' ἐκείνη μ' ὅλα τὰ γεράματά της θυμήθηκε ἴσως ὅτι ἄμα κανεὶς εἶνε εἰκοσιέξη χρονῶν, ἢ καρδιά του πονεῖ καὶ κατάλαβε τὶ τρέχει.

Τὰ ἄλλα σᾶς εἶνε καὶ γνωστά.

Νύχτα καὶ μέρα ὁ Θωμᾶς ὀνειρεύονταν τὰ μάτια τῆς Ἰουλίας : Μάτια μεγάλα, βαθειά, γαλανά, ὁλοφώτεινα, ποὺ ἄλλοτε ἔπερναν ἕνα λίγωμα τόσο θεῖο καὶ τόσο ἡδονικὸ μαζύ, κι' ἄλλοτε πετοῦσαν φλόγες κι' ἀστραπές. Ἡ θειὰ-Κατίνα παρακολουθοῦσε τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ τρελλὴ ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Μὰ ὁ Θωμᾶς ἐζήτησε πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν περιουσία τῆς Ἰουλίας καὶ ἡ δυσαναλογία τῶν περιουσιῶν τους τὸν ἀποπάρδιωσε. Προσπαθοῦσε ν' ἀποτραβηχτῇ καὶ γιαὐτὸ δὲν εἶχε πάει σὲ τέσσερες ἑσπερίδες κατὰ σειράν, στὶς ὁποῖες τὸν εἶχαν καλέσει οἱ Μερσιέ. Τὴν τελευταία φορὰ μάλιστα εἶχε προσποιηθῆ ἀδιαθεσία. Ὅλα αὐτὰ συλλογίζονταν, πηγαίνοντας στὸ σπίτι του. Μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα του ὁ θυρωρὸς τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα μεγάλο φάκελλο. Ἀπὸ τὸ σχῆμα καὶ τὸ γράψιμο ὁ Θωμᾶς ἐκατάλαβε πὼς ἦταν νέα πρόσκληση τῶν Μερσιέ. Ἀνέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά. Μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνηση ἄνοιξε τὸ φάκελλο. Ναί, ἦταν μιὰ πρόσκληση γιὰ τὸ Σάββατο. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι, πλάθοντας χίλια δυὸ εὐτυχισμένα ὄνειρα.

***

Ἡ μεγάλη σάλα τοῦ μεγάρου τῶν Μερσιὲ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ ἦταν κατάφωτη, γεμάτη λουλούδια καὶ κόσμο. Ὁ Θωμᾶς ἔφτασε στὶς ἕντεκα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ μουσικὴ ἔπαψε ἕνα τρελλὸ βάλς. Μόλις μπῆκε, ἡ πρώτη ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν ἡ Ἰουλία. Τὸν εἶδε κ' ἐκείνη. Οἱ καρδιές τῶν δύο νέων χτύπησαν δυνατά. Ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθεια τῆς Ἰουλίας. Ὁ νέος χαιρέτησε κλίνοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι μπρὸς κ' ἀμέσως προχώρησε νὰ συναντήση τοὺς οἰκοδεσπότες γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήση.

— Ὦ ! καλῶς ἤρθες, ὡραῖε βρυκόλακα ! φώναξε γελῶντας ἡ κυρία Μερσιὲ ὅταν τὸν εἶδε.

— Κυρία, σᾶς ζητῶ συγνώμη... Ἤμουν ἀδιάθετος ξέρετε...

— Χεῖρα λοιπὸν ποὺ σᾶς βλέπω καλά. Μὰ κάνετε γλήγορα γιατὶ ἡ Ἰουλία περιμένει νὰ χορέψετε ἕνα βαλσάκι.

Ὁ Θωμᾶς ἔτρεξε νὰ τὴ συναντήση. Μόλις τὸν εἶδε ἡ Ἰουλία τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ἐκφραστικὸ καὶ τὸν ρώτησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο :

— Καὶ πῶς εἶνε ἡ ὑγεία σας ;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶμαι καλύτερα...μιὰ ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία...

— Χρονία ἀδιαθεσία νὰ λέτε, γιατὶ σᾶς ἔρχεται σὲ ὡρισμένες ἐποχές.

— Ὦ σύμπτωσις, δεσποινίς, σᾶς ὁρκίζομαι.

— Μὴν ὁρκισιῆτε, γιατὶ θὰ πῆτε ψέμματα.

— Δὲ λέω ψέμματα, εἶπε ὁ Θωμᾶς πειραγμένος λίγο.

— Ἐλᾶτε δά, ἀφοῦ σᾶς εἶδα στὸ δρόμο.

Ὁ Θωμᾶς ἔμεινε μ' ὀρθάνοιχτο στόμα, ἀπορῶντας.

— Ναί, ναί, ἐπέμενε ἡ Ἰουλία. Τὴν ἡμέρα τῆς τελευταίας μας ἐσπερίδας, τὴν Τετάρτη, σᾶς εἶδα ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο. Φορούσατε μαῦρο, πλατὺ πανωφόρι καὶ μιλούσατε μ' ἕνα φίλο σας. Ὦ ! ἔννοια σας ! Ἔχω καλὰ μάτια καὶ

μάλιστα τό εἶπα καὶ τῆς μαμᾶς, μόλις ἔφτασα στὸ σπίτι.

Ὁ Θωμᾶς ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, μὰ ἡ Ἰουλία, χωρὶς νὰ τὸν ἀποψη καθόλου ἐξακολούθησε :

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, εἶσθε καπός. Κάμετέ μου ὅμως δυὸ βόλτες βάλς καὶ τότε βλέπουμε ἂν θὰ σᾶς συγχωρήσω γιὰ τὶς ψευτιές σας.

Ἀπὸ τὸ γλυκὸ καὶ ζεστὸ σφίξιμό της, ἀπὸ τὶς τρυφερὲς ματιές της. ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ ἐφώτιζε τὸ πρόσωπό της, ὁ Θωμᾶς κατάλαβε ὅτι ὄχι μονάχα τὸν συγχωροῦσε, παρὰ ὅτι ἦταν εὐτυχισμένη, ποὺ τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν βαστοῦσε στὴν ἀγκαλιά της.

Μετὰ δυὸ ὧρες ὁ Θωμᾶς εἶχε ἀποσυρθῆσει σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ συλλογίζονταν ὅλα ὅσα τοῦ εἶχαν συμβεῖ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ξαφνικὰ ἡ κυρία Μερσιέ, περνῶντας πλάγι του τὸν ἐχτύπησε ἐλαφρὰ μὲ τὴ βεντάγια της στὴν πλάτη καὶ τοῦπαμε νόημα νὰ τὴν ἀπολουθήση.

— Θὰ γυρτάσουμε λοιπὸν ἀπόψε τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου ; εἶπε ἡ κ. Μερσιέ, ὅταν βρέθηκαν μόνοι.

— Δηλαδή ; τραύλισε ὁ νέος.

— Εἶσθε καπός.

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ...

— Οὔτε λέξη. Ἡ Ἰουλία σᾶς συνήντησε στὸ δρόμο προχθὲς τὴν Τετάρτη. Γιατὶ λοιπὸν δὲ μᾶς ἤρθατε οὔτε τὴν πρώτη, οὔτε τὴ δεύτερη Τετάρτη, οὔτε τὸ Σάββατο ;

— Γιατὶ δὲ μπόρεσα.

— Γιατὶ δὲν ἠθελήσατε. Μὴν εἰπῆτε τίποτα, τὰ ξέρω ὅλα.

— Πῶς ὅλα ; ρώτησε ὁ Θωμᾶς κατάπληκτος.

— Ναί, ὅλα, ὅλα. Ἔχω φιλενάδες καὶ μοῦ τὰ λένε. Καὶ ἡ κυρία Μερσιὲ πλησιάζοντας στὸ αὐτὶ τοῦ νέου, τοῦ ψιθύρισε :

— Λοιπὸν σᾶς ἀρέσει ἡ Ἰουλία ;

— Μά, κυρία...

— Μὴν εἰπῆτε «ὄχι», γιατὶ ξέρω πως σᾶς ἀρέσει.

— Εἶνε πολὺ ὡραία, ψιθύρισε ὁ Θωμᾶς.

— Καὶ σεῖς βέβαια θὰ τό καταλαβατε ὅτι δὲν τῆς εἶσθε πολὺ ...ἀντιπαθητικός.

Ὁ Θωμᾶς μιὰ κοκκίνιζε, μιὰ κιτρίνιζε. Δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῆ.

— Τί πρέπει νὰ γίνη λοιπόν ; ρώτησε ἡ κυρία Μερσιέ. Γιὰ σκεφθῆτε καὶ σεῖς.

— Μὰ κυρία, τῆς εἶπε δειλὰ ὁ Θωμᾶς, κ' ἔσεῖς κατα ταλαβαίνετε πῶς εἶνε ἀδύνατο...

— Μπᾶ !

— Μὰ ξέρετε τὴ θέση μου ;

— Αὐτὸ εἴπατε καὶ στὴ θεία σας. Ἡ Ἰουλία εἶνε πολὺ πλουσία, ἔ ;

— Ἀλλά, κυρία, ὁ κύριος Μερσιέ...

— Αὐτὸς ἄμα τὸ ἔμαθε, εἶπε πῶς εἶστε... Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴ σᾶς πῶ τί εἶπε. Προτιμῶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ παραγγελία γιὰ τὴ θεία σας.

— Τί ;

— Νὰ τῆς πῆτε νὰ ἑτοιμάση τὸ φόρεμά της τὸ λιλά.

Ἡ κυρία Μερσιὲ σηκώθηκε κ' ἔφυγε.

Ὁ Θωμᾶς ἀπόμεινε σὰν ἀποβλακωμένος. Μὰ ἀπὸ ἕνα χαμόγελό του ἡ Ἰουλία κατάλαβε τί ἔλεγαν μυστικὰ μὲ τὴ μητέρα της.

Ἡ θειὰ - Κατίνα λίγο ἔλειψε νὰ πάθη ἀποπληξία ὅταν τὸ πρωῒ στὶς πέντε πῆγε ὁ Θωμᾶς καὶ τῆς εἶπε νὰ ἑτοιμάση τὸ φόρεμά της τὸ λιλά.

Πὼλ Μπονὲμ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ φορὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεγέντων βουλευτῶν ἦταν κ' ὁ μακαρίτης Τάκης ἀπὸ τὴν Καλαμπάκα.

Ὁ Τάκης ἦταν ἕνας ἁπλοῦς καὶ ἀγαθὸς χωρικός, ὄχι καὶ πολὺ ἐγγράμματος, γ' αὐτὸ δὲ καὶ ἀφελὴς στὶς ἐκφράσεις του.

Μιὰ φορὰ τοῦ ριχτῆκαν καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως στὴ Βουλή, κατηγοροῦντες τὸν Τάκη, ὅτι ὑπέθαλπε λῃστάς, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά.

Τὸν Τάκη στὴν συζήτηση, τὸν ὑποστήριζαν καὶ μερικοὶ Θεσσαλοὶ βουλευταί, διαμαρτυρόμενοι γιὰ τὴ συκοφαντία, ἀπὸ τῆς ἕδρας των καὶ ἰδίως ὁ κ. Φίλιος, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ὁ ὁποῖος κατὰ σύμπτωσιν ἐκαθόταν στὸ πίσω ἀπὸ τὸν Τάκη πάθισμα.

Σὰν ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ μιλήση καὶ ὁ Τάκης, ἐσηκώθηκε ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Φίλιου κ' ἄρχισε ἔτσι τὴν ἀντίκρουση :

— Καθὼς σᾶς ἐβεβαίωσε καὶ ὁ ἀξιότιμος... *ὀπίσθιός μου*... (ὁ ὀπίσω του, δηλαδή, καθήμενος) !...

Ἡ Βουλὴ πνιγεῖσα στὰ γέλια, ἐθεώρησε λῆξαν τὸ ζήτημα αὐτό.

***

Ὁ πρώην ὑπουργὸς καὶ πολιτευτὴς κ. Φίλανδρος, χρημάτισε, γιὰ κάμποσο καιρό, συντάκτης στὴν «Ἀκρόπολι».

Ὁ κ. Φίλανδρος ὅμως δὲν ἤξερε τὸ ἀκροπολιὸ ἔθιμο... νὰ μὴ πληρώνωνται οἱ συντάκτες. Κ' ἐφοῦ περίμενε δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες, ἀποφάσισε νὰ παρουσιασθῆ στὸν κ. Γαβριηλίδη.

— Κύριε Διευθυντά, εἶμαι ἄρρωστος, διατάξτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσουν λίγα χρήματα γιὰ νὰ φάω.

— Ὅποιος εἶνε ἄρρωστος δὲν τρώει ...Κάνει δίαιτα !

Ὁ Συλλέκτης

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς

Ὁ διάσημος Γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ζὰρζ ντὲ Πόρτο-Ρίς, δεηγεῖτο κάποτε ὅτι συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μεγάλο Ρενὰν σ' ἕνα πανδοχεῖο τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Πόρτο-Ρὶς δὲν ἦταν ἀκόμη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὄχι μόνον ἀκαδημαϊκὸς, ἀλλὰ οὔτε κἂν δραματικὸς συγγραφεύς. Ἡ μόνη του φιλολογικὴ παραγωγὴ ἦσαν μερικοὶ στίχοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ξεχασθεῖ πειὰ σήμερα. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἔχη μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του.

Γι' αὐτὸ, ὅταν ὁ Ρενὰν, στὸν ὁποῖο ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῆ, τὸν ἐρώτησε πατριά :

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε ;

Ὁ Πόρτο-Ρὶς τοῦ ἀπάντησε περήφανα :

— Δὲν ἀπέκτησα ἀκόμα ὄνομα...

Μπρινετιὲρ καὶ Ρενὰν

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Γάλλους ὑπουργοὺς ἔχει στὴν βιβλιοθήκη του ἐν' ἀντίτυπο τῆς «Καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ» τοῦ Ρενάν, τὸ ὁποῖο εἶνε γεμάτο στὰ περιθώριά του ἀπὸ ἰδιόχειρες σημειώσεις τοῦ περιφήμου Γάλλου κριτικοῦ Μπρινετιέρ. Στὶς σημειώσεις του αὐτὲς ὁ Μπρινετιὲρ εἶνε αὐστηρότατος καὶ δὲν χαρίζει διόλου κάστανα στὸ συγγραφέα τῆς «Ζωῆς τοῦ Χριστοῦ». Ἰδοὺ ἔξαφνα τί γράφει στὸ περιθώριο τοῦ μερους ἐκείνου τοῦ βιβλίου, στὸ ὁποῖο ὁ Ρενὰν ἀσχολεῖται μὲ τὸ Μάρκο Αὐρήλιο : *«Τελείωσα τὸ διάβασμά του στὶς 15 Ἰουνίου 1905. Μὰ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ κουράστηκα πολὺ καὶ κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες, ἐξ αἰτίας : 1ον τοῦ ὄγκου τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ περιορισθῆ κάλλιστα σὲ τρεῖς-τέσσερους τόμους τὸ πολύ, 2ον τῆς μακρολογίας τοῦ ὕφους, τὸ ὁποῖο, ἂν τὸ προσέξη κανεῖς, θὰ δῆ ὅτι εἶνε ψεύτικο καὶ φτιαχτό, 3ον τῆς μονοτονίας τοῦ γραψίματος ποὺ σὲ κάνει πολλὲς φορὲς νὰ κλείσης καὶ νὰ πετάξης τὸ βιβλίο, 4ον τῆς ἀσαφείας τῆς συνθέσεως ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ χρονολογικὴ ἑνότητα, καὶ 5ον τῆς προσπαθείας ποὺ κάνει ὁ συγγραφεὺς γιὰ νὰ φιλοσοφήση...»*

Ὁ Βερλαὶν

Δυστυχισμένε Ρενάν ! Οὔτε συνεργάτης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς σελίδος τῶν «Κάρτ-Ποστάλ» νὰ ἤσουνα δὲν θὰ σοῦ γράφανε τέτοια πράγματα !...

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Βερλαὶν

Ἡ τελευταία σπιτονοικοκυρὰ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μὰ καὶ δυστυχισμένου ἀνθρώπου Πὼλ Βερλαὶν, ἐπανελαμβανε πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα κύκλο γαλλολογοτεχνῶν, τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε ὁ ἔνδοξος ἐνοικιαστής της ξεψυχώντας.

Ὁ Βερλαὶν, μόλις ἄρχισε νὰ νοιάθη τὸν ἑαυτό του ἄσχημα, παράγγειλε στὸν ἀγαπημένο του φίλο καὶ συμπαθέστατο ποιητὴ Φρανσουὰ Κοππὲ νὰ πάη νὰ τὸν ἰδῆ. Μὰ εἴτε γιατὶ δὲν ἔλαβε τὴν εἰδοποίησή του, εἴτε γιατὶ εἶχε δουλειά, ὁ Κοππὲ ἀργοῦσε νὰ φτάση.

Ὁ Βερλαὶν, μὴ βλέποντας τον νἄρχεται, ἀνυπομονοῦσε καὶ λυπόταν ἐξαιρετικά. Στὸ τέλος, ὅταν ἡ κατάστασίς του εἶταν πειὰ ἀπελπιστική, τὸν ἔπιασε τὸ παράπονο γιὰ τὴν ἀδιαφορία (ὅπως ἐνόμιζε) τοῦ φίλου του καὶ εἶπε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐπεριστοίχιζαν :

— Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεται... Ἐγὼ ὡστόσο τοῦ εἶχα δανείσει κάποτε τὸ φράκο μου γιὰ νὰ πάει σ' ἕνα χορό...

Ὁ Πεταὶν καὶ ἡ σπιτονοικοκυρά του

Ὁ ἔνδοξος Γάλλος στρατάρχης Πεταὶν εἶχε πάει τὶς ἄλλες νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, στὴ φρουρὰ τῆς ὁποίας ὑπηρετοῦσε ὅταν ἀκόμα ἦταν νεαρὸς ὑπολοχαγός.

Ὅταν ἐπῆγε στὸ πανδοχεῖο τῆς κωμοπόλεως, ἀνεγνώρισε ἐκεῖ τὴν ἄλλοτε κομψὴ καὶ χαριτωμένη ἰδιοκτήτριά του, ἡ ὁποία τώρα εἶχε γίνει μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα ὡς ἐκεῖ πανω. Ἐκείνη δὲν τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Εἶμαι ὁ Πεταὶν, τῆς εἶπε μὲ ἀπλότητα ὁ νικητὴς τοῦ Μάρνη, ὁ παληὸς φίλος τοῦ Χ...

Ὁ Χ... ἦταν πρόσωπο περίφημο ἄλλοτε στὸν τόπο γιὰ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις ἡ ὁποῖες δὲν εἶχαν λησμονηθεῖ ἀκόμα :

— Ὁ ὑπολοχαγικὸς Πεταὶν ; εἶπε ἡ ξενοδόχισσα. Ἄ, θυμᾶμαι τώρα... Πῶς πέρασαν τὰ χρόνια !... Γεράσαμε πειά... Ἐγίνατε τοὐλάχιστο σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα λοχαγός ;...

Καὶ ἔπειτα σοῦ λένε πῶς ἡ δόξα κάνει πασίγνωστο ἕναν ἄνθρωπο...

Τὰ ἀνέκδοτα αὐτὰ δημοσιεύουνται γιὰ πρώτη φορά...

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ φιλαυτία μοιάζει μὲ τὸν κιβδηλοποιό, ὁ ὁποῖος παίρνει γιὰ γνήσια τὰ κίβδηλα νομίσματα ποὺ κατασκεύασε ὁ ἴδιος !

***

Ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπομείνη τὰ πάντα, μπορεῖ καὶ τὰ πάντα νὰ τολμήση.

***

Ἐκεῖνος ποὺ λέει ἕνα ψέμμα πρέπει νὰ ἐπινοήση χίλια ἄλλα ψέμματα γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὸ πρῶτο.